

Perfecte jacht

Van Helen Fields verscheen eveneens  
bij Ambo|Anthos uitgevers

*De schaduwman*

*De Kliniek*

*Profiel M*

*De stalker*

In de serie met Ava Turner en Luc Callanach:

*1 Perfecte resten*

*2 Perfecte prooi*

*3 Perfecte dood*

*4 Perfecte stilte*

*5 Perfecte misdaad*

*6 Perfecte moord*

*7 Perfecte wraak*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van  
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via  
[www.amboanthos.nl/nieuwsbrief](http://www.amboanthos.nl/nieuwsbrief).

# 1

Sammy was een meisje voor wie het glas altijd halfvol was. Zo was ze gewoon. Haar stiefvader, een gepensioneerde trawlvisser wiens metaforen stuk voor stuk aan zijn werk waren ontleend, zei dat ze zelfs in een emmer bedorven oesters nog iets positiefs kon zien. Sammy Zonnestraal noemde hij haar. Maar na nieuwjaarsdag bleef ze de rest van haar leven neerslachtig, hoezeer ze ook haar best deed.

Na afloop van het semester had Sammy tot na de kerst in een druk hotel gewerkt om haar opdrogende bankrekening aan te vullen. Ze had haar moeder eigenlijk al op 28 december willen opzoeken, maar een sneeuwstorm had het gehucht van de rest van de beschaving afgesneden. In andere delen van het land zou dat een zeldzame gebeurtenis zijn, maar in het dorp Cape Wrath was het eerder uitzonderlijk wanneer ze níét minstens eens per jaar ingesneeuwd raakten.

De nabijgelegen vuurtoren op de kaap markeerde het meest noordwestelijke puntje van het Schotse vasteland. Verder naar het noorden zag je alleen nog maar rotsen die uit de golven omhoogstaken, en ijs. Een deel van het gebied was militair terrein dat werd gebruikt om dingen op te blazen. Cape Wrath stond niet hoog op de lijst van Schotlands bezienswaardigheden, maar het bezat een desolate schoonheid die al bestond lang voordat de eerste voorouder

van de mens uit de zee was gekropen en die ook nog zou bestaan wanneer de mens zichzelf eindelijk voorgoed had vernietigd.

Daarom maakte Sammy zich geen zorgen toen ze op een kwartiertje rijden ten noorden van Inverness bij een klein maar uitnodigend hotel strandde vanwege de sneeuw. Ze maakte zich ook geen zorgen toen haar moeder de telefoon niet opnam en haar mailtjes niet beantwoordde. Wanneer je in Cape Wrath afgesneden raakte van de buitenwereld, betekende dat niet alleen dat de wegen onbegaanbaar waren. De stroom viel ook vaak uit, dus moest elk huis over een eigen generator beschikken, en bereik hebben op je mobiele telefoon was eerder een luxe dan dat je ervan op aan kon. Maar haar moeder verwachtte haar, en daar ging het om.

Er zou een bootlading (ook al zo'n uitdrukking die haar stiefvader graag gebruikte) zelf bereid eten op haar staan te wachten, genoeg brandhout om het noodweer te kunnen uitzitten, en de vertrouwde lieve glimlach van haar moeder. Ze had drie boeken meegenomen om haar bij de haard gezelschap te houden tot de weg weer begaanbaar was, en de stilte was een welkome afwisseling op de uitbundige aanloop naar Hogmanay in Edinburgh. Ze zat in het laatste jaar van haar promotieonderzoek geschiedenis, ze was net zesentwintig geworden en ze vermoedde dat haar vriend haar ten huwelijk zou vragen zodra ze allebei een baan hadden en zich iets meer dan een zit-slaapkamer konden veroorloven. Sammy keek er naar uit die dingen met haar moeder te bespreken, maar daarvoor moesten ze wel een persoonlijk gesprek voeren. Hoe wist je dat je 'de ware' had gevonden? Was 'goed genoeg' wel goed genoeg? En was de mysterieuze investeringsbankier die ze onlangs op een verjaardagsfeestje van een vriendin had ontmoet gewoon een afleiding, of een teken dat ze zich nog niet wilde settelen?

Al die vragen spookten door haar hoofd op de laatste etappe van de reis naar Cape Wrath. Ze had geen idee dat het haar laatste bezoek zou zijn.

## 2

Transcript van een mobiel telefoongesprek met de alarmcentrale:

**Datum:** 31 december

**Tijd:** 17.04 uur

**Telefonist:** Alarmcentrale, welke hulpdienst hebt u nodig?

**Beller:** Help, u moet me helpen, alstublieft –

**Telefonist:** Dat begrijp ik, maar ik moet uw oproep eerst doorverbinden. Hebt u de politie nodig, een ambulance, de brandweer of de kustwacht?

**Beller:** Politie!

**Telefonist:** Blijf aan de lijn, ik verbind u door.

*[12 seconden stilte]*

**Politie:** Waar kan ik u mee helpen?

**Beller:** ...ze zijn vermoord... hulp nodig... zoveel... *[huilt]*

**Politie:** Wat is uw naam?

**Beller:** Moet me verstoppen. Ik weet niet waar ze zitten. Ik ben heel erg bang. Help me alstublieft.

**Politie:** Oké, zoek een zo veilig mogelijke plek. Probeer de deur op slot te doen of te barricaderen.

*[Rennende voetstappen, een dichtslaande deur. Het schrapende geluid van meubels die over de vloer worden gesleept.]*

**Beller:** *[fluisterend]* Bent u daar nog?

**Politie:** Ik ben er. Kunt u uw naam zeggen?

**Beller:** Sammy Baird. Alstublieft, ik wil niet dood.

**Politie:** Sammy, blijf waar je bent en praat zachtjes. Waar ben je op dit moment?

**Beller:** Het huis van Jemima, in de kelder.

**Politie:** Wat is het precieze adres?

**Beller:** Wacht. Ik denk dat ik iets hoor. O god *[huilt]*, alsjeblieft, nee, alsjeblieft.

*[20 seconden stilte. Een gekrijs. Een menselijke kreet. Nog meer gehuil.]*

**Politie:** Sammy, zeg iets tegen me. Ik heb je adres nodig.

**Beller:** 't Is oké. Het was een kat. De enige die nog in leven is. Ik dacht dat ik dood zou gaan.

**Politie:** Sammy, waar woont Jemima?

**Beller:** In het dorp Cape Wrath. Livingston House. Het roze huis. Laat u het weten wanneer u hier bent? Ik moet weten wie er is voor ik de deur opendoel.

**Politie:** Een moment, Sammy. Ik moet even iets controleren.

*[48 seconden stilte; stemmen op de achtergrond]*

**Politie:** Sammy, hoeveel batterij heb je nog?

**Beller:** Iets van 25 procent. Misschien minder. Waarom?

**Politie:** Vanwege het weer kunnen we de helikopter nu niet inzetten. Het dichtstbijzijnde politiebureau zit in Ullapool. Er zijn agenten onderweg, maar die zijn er op z'n vroegst pas over een uur. Ik blijf met je aan de lijn. Zet je telefoon maar in de energiebesparingsmodus. Kun je me vertellen wat er is gebeurd? Ik kan proberen andere mensen in de buurt te bellen – ik zie op z'n minst veertien andere huizen op de kaart van het dorp. Ik kan die mensen waarschuwen of vragen of ze je kunnen helpen.

**Beller:** Dat gaat niet *[huilt]*. Dat heeft geen zin.

**Politie:** Je hebt gezegd dat er iemand is vermoord. Wie is het slachtoffer, Sammy? Moeten we een ambulance sturen?

**Beller:** Te laat. Iemand heeft mijn moeder vermoord.

**Politie:** Sammy, weet je wat er met je moeder is gebeurd? Wie heeft haar vermoord?

**Beller:** Zoveel bloed... laat ze alsjeblieft opschieten. [*Geluid van miauwende kat.*] Sst! O Jezus, niet miauwen!

**Politie:** Sammy, probeer kalm te blijven. Zeg je dat er twee mensen dood zijn? Zijn die in hetzelfde huis als jij?

**Beller:** [*Zacht gehuil*]

**Politie:** Sammy, blijf in de kelder en doe de deur niet open.

### 3

Inspecteur Luc Callanach stapte uit de helikopter en rende over het besneeuwde gras. Zijn krullende donkere haar waaide alle kanten op door de rotorwind. Hij werd opgewacht door een oudere man in een leren motorpak, die zijn helm op het zadel van de motorfiets had gelegd. De man had daar eigenlijk niets te zoeken, maar Callanach was evengoed blij hem te zien.

‘Lance,’ zei Callanach met zijn Franse accent, dat ondanks de jaren die hij in Schotland had doorgebracht niet was veranderd. Hij sloeg een arm om de schouders van zijn vriend. ‘Ik had kunnen weten dat je hier eerder zou zijn dan ik.’

Lance Proudfoot omhelsde Callanach stevig en klopte hem op de rug. ‘En ik had kunnen weten dat je een dramatische entree zou maken op de eerste dag dat je weer aan het werk gaat. Ik ben vertrokken zodra ik het hoorde, terwijl jij moest wachten tot het weer opklaarde. Ik ben nu in de zestig, en eerlijk gezegd word ik te oud om zes uur op de motor te rijden met alleen af en toe een koffiepauze, maar wat moet, dat moet. Kun je me iets over de zaak vertellen?’

‘Nog niet,’ zei Callanach terwijl ze samen over het veld naar de achtertuin van een van de huizen van het dorp Cape Wrath liepen. ‘Hoe ben je dit te weten gekomen?’

‘Via via,’ zei Lance. ‘Een politievrouw heeft haar man erover verteld, die briefde het door aan zijn moeder, en die heeft een buur-

vrouw in vertrouwen genomen. Je weet dat je dit soort nieuws niet onder de pet kunt houden.’ Hij deed een stap naar achter om Callanach beter in zijn donkere ogen te kunnen kijken. ‘Ik ga niet vragen of je echt klaar bent om weer aan het werk te gaan. Ik weet dat je hersteld bent van –’ Zijn blik gleed onwillekeurig naar de nog verse littekens op de linkerkant van Callanachs gezicht, en hij maakte schouderophalend zijn zin af. ‘Nou ja, als je er ooit over wilt praten...’

Er gleed een berustende glimlach over Callanachs gezicht. ‘Dank je, maar ik ben er helemaal over uitgepraat. Telkens als ik een kamer binnenkom lijkt het wel of mensen verwachten dat ik instort of dat ik ter plekke een therapiesessie nodig heb. Dít is wat ik nodig heb. Een doel. Wat actie. Iets anders om me op te richten.’

‘En...’ Lance aarzelde, tegen zijn gewoonte in. Ze kenden elkaar al zo lang dat er weinig onderwerpen onbespreekbaar waren, maar als het om Callanach en zijn leidinggevende en voormalige vriendin Ava Turner ging, koos zelfs Lance voorzichtig zijn woorden. ‘... Ava is niet meegekomen?’

‘Scherp opgemerkt. Geen wonder dat je zo’n briljante journalist bent.’ Het ontging Lance niet dat Callanach de vraag niet beantwoordde, en hij wist wel beter dan door te vragen. ‘Goed, je weet dat ik geen journalisten kan toelaten op de afgezette plaats delict, ook al zijn ze mijn beste vrienden.’

‘Dat had ik ook niet verwacht. Ik ben op weg naar het plaatsje Durness. Daar zijn vast mensen die de inwoners van dit dorp kennen.’ Hij dempte zijn stem hoewel er niemand binnen gehoorsafstand was. ‘Klopt dat, Luc? Zijn er meerdere doden?’

‘Dat kan ik bevestigen noch ontkennen,’ zei Callanach knikkend, waarbij hij de vraag non-verbaal beantwoordde. Hij kon Lance vertrouwen. Ze hadden al eerder hun leven in elkaars handen gelegd. Journalist of niet, Lance was de laatste die een op sensatie belust of respectloos verhaal zou publiceren.

‘Arme mensen,’ mompelde hij, terwijl hij zich omdraaide en

naar zijn motorfiets liep. Callanach keek hem na. Lance was enige tijd geleden als journalist met pensioen gegaan bij de reguliere media en nam nu alleen nog incidenteel opdrachten aan. Vanuit zijn thuisbasis Edinburgh hield hij zijn eigen site voor onderzoeksjournalistiek in de lucht. Hij was een van de intelligentste mensen die Callanach ooit was tegengekomen, maar wist die eigenschap te combineren met oprechte vriendelijkheid en integriteit. In de donkerste dagen, vlak na de explosie die Callanachs gezicht had verminkt, had hij veel aan hem gehad. In het verleden had hij ervaren dat zulke betrouwbare vrienden moeilijk te vinden waren.

Nadat Lance op zijn motorfiets was weggescheurd, stak Callanach zijn handen in zijn zakken en liep naar de tent in het midden van het dorp die als provisorische commandopost diende.

De plaatselijke politie was al twaalf uur op de plaats delict. En vanuit het hele land waren technisch rechercheurs opgetrommeld en naar Cape Wrath gebracht. Volgens de weersvoorspellingen zou het nog harder gaan sneeuwen, en zou het een race tegen de klok worden om zo veel mogelijk bewijs veilig te stellen voordat dat onmogelijk werd. En het zou nog zeker vierentwintig uur duren voordat alle mensen en apparatuur waren aangevoerd die nodig waren voor het analyseren van de talloze plaatsen delict.

In de slecht toegeruste commandopost hadden plaatselijke politiemensen, leden van het team Zware Misdrijven van de Schotse politie, forensisch rechercheurs en twee pathologen beschutting gezocht.

‘Ik had natuurlijk moeten weten dat u hier zou opduiken,’ zei brigadier Lively en hij gaf Callanach een por met zijn elleboog, terwijl hij met zijn andere hand een paar koekjes uit een pak graaide. ‘Een mooi staaltje timing hoor! Eerst bijna een jaar lang met verlof gaan en je dan verdomme laten invliegen door een helikopter en denken dat je de zaak wel even oplost. U realiseert zich toch wel dat wij urenlang in een busje zonder enige vering hebben gezeten om hier op tijd te zijn om koffie voor u te zetten?’

‘Lively,’ zei Callanach met een knikje. ‘Is het echt zo erg?’ Lively’s pesterige opmerkingen waren altijd het venijnigst wanneer er veel slachtoffers waren gevallen.

Lively haalde diep adem door zijn neus en slaakte een diepe zucht, waarbij koekkruimels meekwamen.

‘Nou, het ziet er niet goed uit,’ zei hij voorzichtig, terwijl hij de kruimels van zijn handen en borst veegde. ‘Waar wilt u beginnen? De patholoog is klaar om zijn voorlopige conclusies met u te bespreken, de technische recherche wil graag een tijdlijn met u door nemen, er moeten een paar strategische besluiten worden genomen wat betreft de berichtgeving aan de media en er zijn praktische problemen met het vervoer van de lichamen naar het mortuarium.’

Callanach keek om zich heen. ‘Waar is de jonge vrouw die de slachtoffers heeft gevonden?’

‘Samantha is overgebracht naar het Raigmore-ziekenhuis in Inverness. Hoofdinspecteur Turner is daar al om een verklaring af te nemen. Toen de politie ter plaatse kwam was het meisje in shock, dus ze kon weinig informatie geven. Twee van de doden waren haar moeder en stiefvader.’

‘Is het mogelijk dat ze erbij betrokken was?’

‘Uitgesloten. Dat was het eerste wat we gecheckt hebben. We trekken de locatie van haar telefoon nog na, maar ik ben er honderd procent zeker van dat ze gewoon dikke pech heeft gehad.’

Callanach wenkte een technisch rechercheur die voorbij kwam lopen met een stapel beschermende kleding. Hij pakte een overall en begon die aan te trekken.

‘Hebben we al een route tussen de huizen vastgesteld? Wie is er als eerste vermoord?’

‘Dat is nog niet duidelijk,’ zei Lively.

‘Motief?’ vroeg Callanach terwijl hij overschoenen aantrok.

‘Ook onduidelijk.’

‘Wapen?’ Callanach trok handschoenen aan.

‘Dat is de hamvraag,’ Lively begon zich ook om te kleden. Hij hui-

verde van de kou en kreeg het witte pak met moeite over zijn buik dichtgeritst.

‘Verdachten?’ vroeg Callanach, in zijn ogen wrijvend. ‘We zullen toch wel enig idee hebben naar wie we op zoek zijn?’

‘Sir,’ zei Lively, ‘op dit moment weten we nog bijzonder weinig, behalve dat Cape Wrath op het punt staat van een tot nu toe volslagen onbekende plaats te veranderen in een plek die zijn eigen hoofdstuk in de geschiedenisboeken krijgt.’

‘Dan moeten we maar snel antwoorden zien te vinden,’ zei Callanach. ‘Kom je mee?’

‘Moet dat echt? Ik heb al een rondje gemaakt, en dat was wel genoeg. In het eerste uur zijn al twee politiemensen en een fotograaf flauwgevallen of over hun nek gegaan. Daarom heb ik een protocol moeten instellen dat niemand ergens alleen naar binnen gaat; een buddysysteem.’

‘Ik kan wel in m’n eentje gaan als je er niet tegen kunt. Misschien heeft een van de jongere agenten een sterkere maag en kan die met me meelopen om aantekeningen te maken.’

‘Brutale klojo,’ mompelde Lively, die de rits eindelijk helemaal dicht had gekregen. ‘Als u maar weet dat ik u heb gewaarschuwd.’

## 4

‘Ik kwam op oudjaarsdag om drie uur bij mama aan,’ zei Sammy. ‘Ik was vroeg vertrokken en ben onderweg bij een pub gestopt om te lunchen, maar ik wilde er zijn voor de zon rond halfvier onderging.’

Het was stil in het ziekenhuis. Het bezoekuur was voorbij en het felle ziekenhuislicht was gedimd. In de gang hing de onmiskenbare lucht van gekookte groenten vermengd met de geur van ontsmettingsmiddelen.

‘Ik begrijp het,’ zei hoofdinspecteur Ava Turner. Ze nam het gesprek liever op dan aantekeningen te maken, zodat ze zich op Sammy’s gezicht kon concentreren en oogcontact kon maken. De artsen hadden haar gewaarschuwd hun patiënt niet nog meer overstuur te maken dan ze al was, maar de klok tikte. Als Ava niet snel de informatie kreeg die ze nodig had, zou de kans om de moordenaar te pakken verloren gaan. ‘Sammy, doe maar net of ik er niet ben. Ik zou graag willen dat je me stap voor stap meeneemt vanaf het moment dat je daar aankwam totdat je ons belde. Wil je dat doen?’

Ava bond haar dikke bruine haar in een paardenstaart terwijl ze met een half oog de bloeddrukmonitor in de gaten hield, waarop de waarden gestaag opliepen. Sammy lag aan een infuus en allerlei andere apparaten waarvan de functie onduidelijk was. Ze had ook een kalmeringsmiddel gekregen, net genoeg om de ergste symptomen van shock te dempen, dus wat ze nu vertelde zou waarschijn-

lijk niet overeind blijven in een rechtszaal, maar Ava moest haar team een houvast geven.

‘Ik kan het proberen,’ mompelde Sammy. Ze leunde achterover in bed, trok de dekens op tot haar kin en sloot haar ogen. Een van de verpleegkundigen had een grote, superzachte teddybeer voor haar in de ziekenhuiswinkel gekocht, en Ava nam zich voor na te vragen wie dat genie in uniform was om haar persoonlijk te bedanken. Je was nooit te oud om te worden getroost wanneer je het moeilijk had. Trillend, huilend en kapot van verdriet ging Sammy haar gangen na om voor de doden te doen wat ze kon.

Zachtjes zingend rijdt Sammy het dorp vanuit zuidelijke richting binnen. Het viel haar zwaar om de kerst zonder haar familie te moeten doorbrengen, maar het is nu eenmaal niet eenvoudig om een promotieonderzoek te bekostigen als je geen rijke familie hebt die het geld kan ophoesten. En nu mist ze ook nog de Hogmanay-shift en de fooien die je op zo’n topavond kon verdienen, maar ze verlangt naar huis en haar auto ligt vol late kerstcadeautjes in felgekleurd cadeaupapier, waarvan ze weet dat haar moeder het zorgvuldig zal opvouwen om opnieuw te gebruiken. Als je aan het einde van de wereld woont, kun je niets verspillen.

Ze voelt blijdschap zodra ze de eerste huizen van het dorp ziet. Cape Wrath ligt afgelegen en het is er koud, maar de warme hartelijkheid van de dorpingen, de meeste dan, maakt dat allemaal meer dan goed. Ze kijkt of er buiten mensen rondlopen. Ook ’s winters valt er een hoop werk te doen. Hout van de opslag naar binnen brengen, naar elkaar omkijken, en de onmisbare noodaggregaten onderhouden. Maar er is niemand buiten. Niet zo gek met die ijzige kou, denkt ze.

Ze kijkt naar Archies huis wanneer ze langsrijdt, maar de gordijnen zijn al dichtgetrokken.

Op de begane grond van het huis van Jemima brandt licht, en in de tuin van de burens is een plantenpot omgevallen, waardoor er

een hoop aarde ligt die niet is ondergesneeuwd. Dat zullen de vossen wel hebben gedaan, denkt ze.

Ze gaat iets langzamer rijden en verheugt zich al op het moment van de begroeting, op de liefde die haar binnen wacht. Er glijdt een lichte frons over haar gezicht als ze de deur van een van de burens op een kier ziet staan. De dorpelingen zorgen er altijd voor dat er geen kostbare warmte verspild wordt of vochtige lucht binnenkomt. Ze neemt zich voor haar moeder even te begroeten en dan snel weer naar buiten te wippen om die deur dicht te doen en te kijken of alles goed is. Wat natuurlijk het geval is. Het is Cape Wrath. De enige vijand is het weer.

Sammy parkeert op de oprit. De auto van haar moeder staat altijd netjes in de garage om te voorkomen dat hij ondersneeuwt, maar die van haar stiefvader is afgedekt met een hoes die bedolven is onder een dikke laag sneeuw. Haar ouders zijn kennelijk ook al een poosje de deur niet uit geweest. Dat gebeurt wel vaker. Hier ga je niet twee keer per week naar de supermarkt en wordt er niet aan huis bezorgd. Er is geen winkel op de hoek waar je nog even iets kunt halen dat je dringend nodig hebt. Het leven in Cape Wrath draait om langetermijnplanning en je moet het doen met wat je hebt. Je zorgt ervoor dat je vriezer voor de komende maanden vol zit. En je hebt een EHBO-doos in huis waarmee je een wond kunt schoonmaken en hechten, en bij de meeste ziekten stel je zelf de diagnose. Niets is makkelijk of meteen binnen handbereik, en dat is precies zoals iedereen die er woont het wil.

Ze huivert wanneer de wind door haar kleren snijdt en in haar ogen prikt. Binnen een paar seconden daalt haar lichaamstemperatuur en ze realiseert zich dat ze geen goede schoenen heeft meegenomen. Ze schrikt van iets wat door het struikgewas rent, en schiet in de lach als ze de rafelige bruine staart ziet wegschieten. Dat zie je 's winters niet vaak overdag, maar Sammy houdt ervan wilde dieren op het platteland te zien. Ook al zijn het ratten.

Ze klopt op de deur en wacht. Ze heeft een sleutel en het is haar

huis, maar op een of andere manier vindt ze het onbeleefd om gewoon naar binnen te stappen. Er wordt niet opengedaan en ze vermoedt dat haar moeder in de keuken achter in het huis soep staat te maken en haar stiefvader een kruiswoordpuzzel doet uit de boeken die hij per dozijn koopt en in de kast onder de trap bewaart. Uiteindelijk geeft ze het op omdat het zo koud is dat haar ogen ervan tranen, en bovendien moet ze dringend plassen. Ze steekt haar sleutel in het slot en rent meteen naar de wc.

‘Ik ben het!’ roept ze vrolijk. ‘Ik ben zo klaar!’ Ze doet de deur op slot en gaat zitten, wachtend tot ze haar moeders stem hoort. Even later ritst ze haar jeans dicht en pakt ze het oude metalen handvat van het koord om door te trekken. Dat voelt zo ijskoud aan dat het haar verrast. En het is niet alleen dat, het hele huis voelt kouder dan anders. De verwarming staat zeker uit, denkt ze. Misschien een gesprongen leiding.

‘Mam, ik ben er!’ roept ze, ernaar verlangend de armen van haar moeder om zich heen te voelen en de geur van de zeep te ruiken die zij al haar hele leven gebruikt. ‘Len? Is er iemand thuis?’

Ze laat haar tas vallen in de gang, maar houdt haar jas aan want het is allesbehalve warm in huis, en om een of andere reden is de kachel niet aan. In december en januari wordt die overdag vrijwel altijd brandend gehouden. ’s Nachts zet haar moeder de verwarming op een laag pitje om te voorkomen dat de waterleidingen bevriezen, maar die kachel is heilig.

Wanneer ze de eetkeuken binnenloopt is daar ook niemand en niets wijst op enige activiteit. Haar moeder ruimt altijd alles op voor ze gaat slapen, maar op dit moment van de dag is er altijd wel een teken van leven. Een mok in de gootsteen of aardappelschillen in de vuilnisbak. Het is net of ze op vakantie zijn gegaan zonder haar iets te zeggen.

Ze loopt terug naar de gang en pakt haar mobiel uit haar tas om haar moeder te bellen. Wie weet is een van de burens ziek geworden en hebben haar moeder en Len de nacht daar doorgebracht. Maar

haar voetstappen zijn de enige op de besneeuwde oprit en het heeft al vierentwintig uur niet gesneeuwd, dus als ze de deur uit zijn, zijn ze al een poos weg.

Ze schopt haar schoenen uit voordat ze zachtjes de trap op loopt. Er is geen reden om te denken dat er iets mis is, maar toch bekruipt haar het gevoel dat er iets niet klopt. Er heerst een diepe stilte, alsof het huis haar wil buitensluiten.

‘Mama?’ roept ze zachtjes. ‘Lenny?’ Zo noemde ze hen als kind al.

Bovenaan de trap blijft ze staan luisteren. Tegelijkertijd vallen haar twee dingen op.

Ten eerste dat er geen enkel geluid te horen is.

Er is altijd wel een geluid in het dorp te horen. Meestal is het de huilende wind, maar de dikke laag sneeuw heeft een dempend effect. Als het heeft gesneeuwd lijkt deze wereld wel een geluiddichte cabine. De zee ligt vijfhonderd meter ten westen van het dorp, maar toch kun je op een stille dag de golven tegen de klif en de rotsen horen beuken. Vandaag lijkt zelfs het tij voor stilte te hebben gekozen. En nog steeds is er niemand bezig sneeuw te ruimen. Er wordt geen hout gehakt, niemand roept vanuit de ene tuin naar een andere.

Het tweede dat Sammy opvalt is dat de beerput lekt of overloopt, want het stinkt enorm, en bij haar moeder thuis ruikt het altijd lekker. De vertrouwde geur van versgebakken brood, gedroogde bloemen en pas gestreken wasgoed is verdreven door een misselijkmakende oerstank. Het is een lucht die associaties oproept met het einde van de wereld en waarvan ze een zure smaak in haar mond krijgt. Ze knijpt haar neus dicht en loopt naar boven.

Ze probeert de knoop van angst in haar maag te negeren. Haar moeder is fit en sterk, en Lenny is grappig en energiek, en er kan niets mis zijn want dit is thuis, en thuis klopt altijd alles.

‘Mamsie?’ zegt Sammy. Het woord komt eruit als een snik. Zo heeft ze haar moeder sinds haar zesde al niet meer genoemd, en ze snapt niet waarom ze dat koosnaampje nu gebruikt.

Ze duwt de deur naar Lenny’s piepkleine werkkamer open. Daar

is alles zoals altijd keurig opgeruimd. Dan loopt ze langs haar slaapkamer. De helft van haar kleren ligt hier, en bijna al haar boeken. Boven op de kast staat een doos met haar schoolrapporten en foto's die haar moeder per se wil bewaren.

Aan het eind van de overloop, boven de keuken, ligt de slaapkamer van haar ouders. Vanuit het raam kun je de zee en de zon zien en lijkt een zonsondergang wel een privévoorstelling. Het is de slaapkamer waar Sammy werd voorgelezen, waar met haar werd meegeleefd als ze zich als tiener ellendig voelde, waar ze had geleerd sorry te zeggen.

Achter de dichte deur is de stank niet gewoon erg, maar overweldigend. Sammy wil blijven geloven dat de beerput de oorzaak is, maar diep in haar hart weet ze dat hier iets anders aan de hand is. Ze wil weggaan, de situatie terugdraaien, alsof ze opnieuw binnen kan komen in een parallel universum waar de wereld is zoals ze die kent.

Ze pakt de deurknop vast, maar kan hem niet omdraaien omdat haar hand klam is van het zweet. Ze veegt hem af aan haar spijkerbroek en nu lukt het wel. Ze doet de deur een klein stukje open, maar moet meteen een paar stappen achteruit doen vanwege de walgelijke stank die uit de kamer komt.

'O god,' roept Sammy kokhalzend. Haar ogen beginnen te tranen en ze weet dat ze elk moment kan overgeven, want ze heeft iets op de vloer zien liggen, en het leek op Len, maar hij was bedekt met een laag –

'Nee,' fluistert ze, en ze verzamelt al haar moed en stapt over de drempel. Ze staat in de deuropening en staart.

Len, die dierbare, lieve Len die nog nooit iemand kwaad heeft gedaan, ligt op zijn rug op de vloer. Met zijn linkerarm uitgestrekt en zijn benen onder een vreemde hoek onder zijn lichaam. Hij draagt een pyjamabroek die ooit blauw-wit gestreept was maar nu roestkleurig is.

Op de plek waar zijn buik zou moeten zitten ligt nu een vorme-

loze hoop, een wirwar van koorden die doet denken aan een bord dikke gestolde pasta. Er beweegt iets over zijn lichaam. Werktuiglijk kijkt ze aandachtiger en ziet dat het een vlieg is. Sammy vraagt zich af waar die midden in de winter in godsnaam vandaan komt. Heeft hij zich in de zomer binnen verstopt in afwachting van zo'n feestmaal?

Vanaf het bed klinkt meer gezoem, zwak, maar onmiskenbaar.

Sammy wil niet onder de dekens kijken want daaronder is een vertrouwde vorm te zien, en de grijze krullen van haar moeder zijn net zichtbaar op het kussen. Ze ligt met haar gezicht naar het raam.

Haar laatste zonsondergang.

Sammy loopt over het kleed en weet genoeg, weet dat ze eigenlijk geen stap meer in die kamer moet zetten, maar dat lukt haar niet.

'Sorry Lenny,' zegt ze tegen haar stiefvader terwijl ze een grote stap over zijn hoofd zet en om het voeteneinde van het bed heen loopt.

Sammy trekt de dekens terug.

En daar ligt ze, de vrouw die haar heeft geboord, gevoed, gekleed en gesteund. Die met hart en ziel van haar heeft gehouden, geduldig, altijd opgewekt. Een non-conformistische, unieke vrouw die de pest had aan commercie en dol was op de natuur. Ze was Sammy's anker en haar kern.

Ze is slordig toegedekt met de dekens, maar de roodbruine vlek die door het laken, de dekens en de quilt heen is gedrongen getuigt van genadeloos geweld.

Door haar tranen komt Sammy bij haar positieven, en ze weet niet hoelang ze daar naar haar moeder heeft staan staren, maar haar benen zijn stijf en haar vingernagels hebben afdrucken in haar handpalmen achtergelaten.

'Mamsie,' zegt ze weer.

Ze wil haar moeder omhelzen en kussen, maar ze kan het niet opbrengen haar moeders gezicht aan te raken, met de wijd open ogen, de openstaande mond en de gezwollen tong.

Sammy weet dat ze iets vergeet, maar haar hersenen werken niet en ze begrijpt niet waarom haar benen nat zijn.

Ze moet hulp halen. Iemand zal toch wel raad weten. Die zal de politie wel bellen en voor haar zorgen.

Ze loopt de kamer uit, eerst langzaam, stap voor stap, omdat ze niet zeker weet of haar benen haar kunnen dragen. Maar dat lukt.

Aan het eind van de oprit begint ze te rennen.

Serie D.I. Callanach 8

ISBN 978 90 263 7284 1

ISBN 978 90 263 7285 8 (e-book)

© 2026 Helen Fields

© 2026 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,  
Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klotwijk

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *No One Left Alive*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Random House UK

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Magdalena Wasiczek / Arcangel Images

Foto auteur © David Baumber

Ambo|Anthos uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen